

Hồi 23

Đầy Giường Thơm Tho Núi Non Xanh Rì

Hãy nói nơi Tam Thanh Điện ở Quỳnh Đài Quan, Vạn Đăng Long mời Mạn Nhân sư thái với Tỷ Trúc đại sư ngồi xuống xong, liền lên tiếng hỏi:

- Tại sao vừa rồi hai vị lại để cho chúng yên ổn rời khỏi trại mà đi như thế?

Mạn Nhân sư thái đáp:

- Nếu bần ni không làm như thế thì quý sơn không khỏi mang tiếng với đời không sao rửa sạch được.

Đăng Long nghe nói ngạc nhiên hỏi lại:

- Bần đạo không hiểu thần ni nói gì?

Mạn Nhân sư thái trả lời tiếp:

- Vì Chưởng môn là người trong cuộc nên không trông thấy rõ. Thiếu niên nọ đột nhiên hiện thân bảo có người giả mạo Chưởng môn tiếp rước y và dụ y vào hậu sơn giam giữ y ở trong thạch thất, may y thoát lưới, nếu y đem chuyện đó đồn ra bên ngoài, bảo quý sơn không phải là chỗ thanh tu, giới luật không nghiêm, Chưởng môn thử nghĩ xem, có bao giờ môn hạ lại dám giả mạo Chưởng môn như thế, huống hồ chuyện này lại xảy ra trong quý sơn, như vậy chả bị võ lâm chê cười là gì và thử hỏi Chưởng môn tiếng xấu ấy liệu có thể rửa được không?

Vạn Đăng Long ngạc nhiên hỏi lại:

- Thần ni nói rất phải, nhưng tha cho chúng đi như vậy chúng sẽ không nói nữa hay sao?

Mạn Nhân sư thái trả lời tiếp:

- Chưởng môn chỉ biết một mặt thôi chứ không biết hai mặt, họ bình yên rời khỏi đây dù họ có nói xấu quý sơn đi chẳng nữa cũng không ai tin vì khi họ đã bị giam giữ ở trong

thạch thất thì làm sao họ có thể thoát thân được dễ dàng như thế? Như vậy có phải là người trong võ lâm không tin lời nói của họ hay không?

Vạn Đăng Long nhận thấy lời nói của thần ni rất có lý, liền kêu ủa một tiếng rồi nói tiếp:

- Cao kiến của thần ni, bản đạo rất kính phục. Nhưng bản đạo không tin môn hạ nào lại táo gan giả mạo chuông môn như vậy, bốn môn từ Tổ sư gia khai môn lập phái tới giờ xưa nay giới luật nghiêm cẩn lắm...

Mạn Nhân sư thái không đợi cho Đăng Long nói tiếp đã cướp lời:

- Bản ni cũng không tin chuyện đó.

Tỷ Trúc đại sư bỗng xen lời nói:

- Thiếu niên đó cứ luôn mồm nói, bảo đòi Chuông môn phải trả lại tính mạng của cha mẹ y, chẳng lẽ Chuông môn lại không biết lai lịch của y hay sao?

Đăng Long mặt hơi biến sắc nhưng bỗng trấn tĩnh ngay vội lắc đầu đáp:

- Trong đời bản đạo chưa hề giết chóc qua một tính mạng nào hết cho nên bản đạo muốn gác chuyện ấy sang một bên, không hỏi tới chuyện ấy nữa. Bây giờ hai vị đã lên tiếng bảo vệ cho chúng rời khỏi bốn sơn thì bản đạo cũng không tiện giữ chúng lại làm chi, nếu thiếu niên ấy không đặt điều vu khống thì thế nào cũng còn có dịp lên Võ Đang lần thứ ba. Tới lúc đó bản đạo thế nào cũng hỏi y cho ra manh mối mới được.

Mạn Nhân sư thái với Tỷ Trúc đại sư đã hiểu rõ hết chuyện Vạn Đăng Long bàn với hai người ở trên Huyền Võ Điện về việc kết minh với nhau là một hành động giả dối và việc y ngấm ngấm sai bảo chuông môn để dụ Lạc Dương vào trong thạch thất giam giữ mới là sự thật. Lạc Dương với y có thù bất cộng đái thiên với nhau cũng là sự thật nhưng hai người không tiện nói toạc sự bí mật đó ra, vì sợ nói như thế sẽ có hại chứ không có lợi. Mạn Nhân sư thái liền đưa mắt ra hiệu cho Tỷ Trúc đại sư rồi cả hai vội đứng dậy chấp tay chào cáo từ:

- Việc kết minh của quý phái với tệt phái bản ni và bản tăng sẽ tuân theo lời dặn bảo của quý chuông môn về núi thừa cùng chuông môn của tệt môn hay. Sư huynh muội chúng tôi ở đây quấy nhiễu quý sơn bấy nhiêu ngày, chúng tôi rất lấy làm cảm ơn quý sơn.

Nói xong hai người ra khỏi Quỳnh Đài Quan. Vạn Đăng Long tiễn đưa ra tới cửa Nhị Tiên mới dừng lại.

Vạn Đăng Long chờ hai người khuất bóng mà vẫn còn đứng yên ở đó, ngơ ngác như người mất hết hồn vía vậy.

Trải qua vụ quấy nhiễu của Tố Lan, môn hạ của phái Võ Đang bị giết chết và bị thương khá nhiều, sau lại thấy Lạc Dương hiện thân, Đàng Long mới kinh hãi thâm, lúc nào cũng ăn ngủ không yên, y đứng ngăn người ra đó nghĩ thâm: “Năm xưa ta làm giặc ở Mãn Giang, người bị ta giết chết đếm không xuể, không hiểu người thiếu niên nọ là ai, nhất là thiếu nữ bị mặt lại càng thần bí thêm, chúng đều là những người khó đối phó chứ không phải là những tay tầm thường đâu.”

Bệnh cũ năm xưa của y lại nổi lên tựa như có một tảng đá nặng đè lên ngực khiến y thấy khó thở vô cùng, đúng lúc đó y đột nhiên nghe thấy phía sau có tiếng người kêu gọi:

- Người Chuồng môn!

Y giật mình kinh hãi, vội quay người lại nhìn.

Y chỉ thấy Tĩnh Phổ đạo nhân vẻ mặt râu rĩ đứng ở trước mặt, y liền hỏi:

- Tĩnh Phổ sư huynh sao sơ ý thế? Sao lại để cho tiểu tặc biết rõ sư huynh là giả mạo như vậy? Sao lại để cho y tẩu thoát một cách dễ dàng như thế?

Tĩnh Phổ đạo nhân liền đáp:

- Người Chuồng môn chưa rõ chuyện, trước hai tiểu tặc bị giam giữ ở dưới hầm vẫn không rõ ngu huynh là người giả mạo Chuồng môn, nếu ngu huynh đoán không sai có lẽ là Tĩnh Sơn sư đệ tiết lộ...

Đàng Long biến sắc mặt cả giận hỏi:

- Y ở đâu? Gọi y lên Quỳnh Đài Quan này để bổn tọa hỏi tội!

Tĩnh Phổ đạo nhân ngập ngừng đáp:

- Tĩnh Sơn sư đệ đã chết rồi, bị tiểu tặc ấy đâm hai kiếm vào bụng, phanh da xẻ thịt ra mà chết một cách thê thảm rồi...

Đàng Long nghe nói rùng mình một cái, hai mắt nhìn vào mặt của người sư huynh đó.

Tĩnh Phổ đạo nhân nói tiếp:

- Sở dĩ tên tiểu tặc tẩu thoát được là y nhờ ở thanh kiếm, tường sắt dày hai thước như thế mà bị y khoét thủng một lỗ, tiểu tặc ra khỏi thạch thất rồi, đáng nhẽ những đường hầm ở bên dưới chằng chịt như lưới nhện như thế người trong bổn môn cũng chưa chắc biết đường mà ra hướng hồ y. Lúc ấy vừa gặp Tĩnh Sơn sư đệ đem nước cháo vào trong hầm nên y mới bị tiểu tặc điểm huyết và bắt phải cung khai đường lối cho y...

Y chưa nói dứt, Đàng Long đã biến sắc mặt, vội vàng cướp lời:

- Sư huynh, chúng ta hãy mau chui xuống dưới đường hầm xem xét ngay!

Thế rồi hai người cùng rời khỏi Quỳnh Đài Quan đi xuống bên dưới, chúng vừa đi xuống tới bên dưới đã trông thấy Tinh Sơn phơi xác ở giữa đường hầm, ruột gan đều vãi ra bên ngoài, máu đã đông băng, mùi tanh hôi xông lên, khiến hai người phải nín và gượng lắm mới khỏi nôn ọe và trông rất thảm khốc.

Đằng Long giậm chân một cái, giậm dữ chạy vào bên trong, chỗ giam giữ Võ Đang Tam Lão.

Chúng vừa mở cửa hầm vào tới bên trong liền đưa mắt ngắm nhìn mọi người ngay. Võ Đang Tam Lão các người vừa thấy Đằng Long vào, ai nấy đều nhắm nghiền mắt lại, không thèm nhìn đến mặt của y nữa, và mọi người cũng thừa biết là Lạc Dương đã tẩu thoát, nên trong lòng mừng thầm.

Đằng Long thấy những người bị giam giữ đầy đủ hết, trong lòng mới khoan tâm vì y sợ Lạc Dương ngắm ngẫm theo dõi Tinh Sơn tới đây mà tháo cũi sổ lồng cho Tam Lão nên y mới phải vào tới đây để xem xét như vậy.

Vạn Đằng Long với Tinh Phổ vội quay mình đi ra luôn, Tinh Phổ khẽ hỏi:

- Chương môn có biết lai lịch của tiểu tặc không?

Đằng Long lắc đầu, khẽ thở dài một tiếng rồi đáp:

- Bốn tọa cũng không biết nhưng tiểu tặc ấy một ngày không chết, bốn sơn không thể nào yên thân được! Nhưng bốn tọa đoán chắc một ngày gần đây thế nào y cũng sẽ trở lên bốn sơn một lần nữa. Sư huynh mau triệu tập tám vị thủ tọa chân nhân tới thương lượng việc cần và bàn cả việc kết minh với phái Nga Mi nữa.

Tinh Phổ đạo nhân vâng lời đi ngay, Đằng Long quay trở lên Quỳnh Đài Quan ngồi xuống suy nghĩ.

oOo

Lạc Dương, Tố Lan ra khỏi núi Võ Đang rồi, vừa đi Tố Lan vừa oán trách Lạc Dương không cho mình hay biết gì hết mà bỏ đi như vậy, mặt nàng ra vẻ hờn giận.

Mai Nhi đi bên cạnh cũng phụ họa và nói rằng:

- Nếu không điều tra ra được tung tích của thiếu hiệp thì phen này Lan cô nương thế nào cũng đau nặng. Mấy ngày hôm nay cô nương đã không ăn cơm, không uống nước và còn mất ngủ nữa, thế nào?

Lạc Dương liếc mắt nhìn trộm, quả thấy Tố Lan gầy hơn trước nhiều, chàng ăn năn vô cùng rồi rĩ tai nàng xin lỗi.

Chàng nói mãi, Tố Lan mới nguôi cơn giận, nàng cười khi.

Lúc này Lạc Dương đầu óc bối rối khôn tả, vì chàng đang lo nghĩ đến các người của Cái Bang bị bắt ở Nội Phương Sơn, chàng chỉ muốn đi tới đó cứu họ thoát nạn, nhưng lúc này chàng không tiện nói ra, vì việc này liên quan đến sự vinh nhục của Cái Bang nên chàng không tiện lên tiếng nhờ Tố Lan giúp sức. Ngoài ra chàng lại nghĩ đến việc nhờ vả của Lam Tinh đạo trưởng người Chương môn của phái Võ Đang. Đáng lẽ bọn Tố Lan các người chính là những người giúp sức rất đắc lực cho chàng, nhưng không hiểu tại sao chàng cứ cho bọn Thân Phùng Xuân không phải là người hiệp nghĩa cho nên chàng muốn nói, lại thôi.

Việc gì cũng vậy, không lo thì thôi, đã lo thì đầu óc rối loạn, ai cũng thế hết. Lạc Dương cũng vậy, vẻ mặt của chàng hiện lo âu ra ngay và cứ đưa mắt nhìn Trần Bách Thành ở phía sau luôn. Chàng biết Trí Hồ là người rất tài hoa, thương lượng với lão hiệp ấy, thế nào cũng có mưu kế ngay, nhưng tay chàng bị Tố Lan nắm chặt, không sao thoát ra được, đột nhiên Tố Lan vừa cười vừa nói:

- Dương đệ, hai thanh bảo kiếm này của Dương đệ lượm được ở đâu thế? Hình như tôi đã được trông thấy nó ở đâu rồi thì phải?

Lạc Dương bỗng nghĩ đến Gia Hằng, vội đáp:

- Chị Lan, đôi kiếm này là của Gia Hằng, Gia Hằng phản lệnh tôn, cấu kết với Tam Nguyên Bang, đệ ngẫu nhiên bắt gặp nên đã bắt trói y lại...

Tố Lan liền biến sắc mặt lớn tiếng hỏi:

- Gia Hằng hiện giờ ở đâu?

Các người cùng đi nghe thấy tiếng của nàng đều ngừng bước lại, Lạc Dương vội đáp:

- Hiện giờ đệ tạm giam Gia Hằng ở chỗ nhà của một người bạn mà đệ mới làm quen, vì tiểu đệ phải đi Võ Đang đem y đi theo không tiện, Gia Hằng đã bị tiểu đệ điểm huyệt chắc y không thể nào đào tẩu được đâu!

Tố Lan nghe nói, mặt lộ vẻ rầu rĩ rồi hỏi tiếp:

- Thế Gia Hằng có nói hết sự thật cho hiền đệ nghe không?

Lạc Dương lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ vì vội đi Võ Đang nên chưa kịp tra hỏi y.

Tố Lan hơi khoan tâm nhưng vẫn không tin Gia Hằng bị điểm huyết mà không chịu nói rõ sự thật nên nàng lại hỏi tiếp:

- Sao hiền đệ lại gặp được Gia Hằng?

Lạc Dương bèn kể qua loa chuyện giúp Khấu Hán Tường gặp Gia Hằng tới kiếm Thừa Bưu nên mới bị mình bắt giữ như thế nào, nhưng chuyện này chàng giấu không cho Trường Duyệt đại sự hay.

Bằng Cách nghe Lạc Dương kể xong vội kéo Tố Lan sang bên khẽ hỏi:

- Gia Hằng bị Lạc thiếu hiệp bắt giữ, y chưa nói cho thiếu hiệp biết rõ nội tình đây chứ?

Tố Lan đáp:

- Con nghe thấy Dương đệ nói Gia Hằng chưa nói gì cả, nhưng con không tin.

- Lạc thiếu hiệp biết cũng không sao, chỉ sợ y tiết lộ những sự bí ẩn của Khang Lư cho Tam Nguyên Bang hay thôi, như vậy sau này con sẽ bị tai họa vô cùng...

Nhân lúc đó Lạc Dương liền tiến tới trước mặt Bách Thành và kéo sang một bên rồi kể rõ mọi chuyện cho người bạn đó hay.

Phần vì có lòng muốn trả ơn cho Tạ Vân Nhạc và phần vì thấy Lạc Dương coi mình như người bạn chí thân, Bách Thành liền hiến kế cho Lạc Dương hay, nhưng khi hai người đang chuyện trò thì Tố Lan trông thấy, trong lòng càng lo âu thêm vội cùng Bằng Cách, Mai Nhi và Bình Nhi các người thương lượng, nàng chỉ sợ Lạc Dương biết rõ bí ẩn của cha mình rồi giở mặt bỏ đi vì lúc này nàng đã yêu Lạc Dương hết sức nên nàng mới sợ như vậy.

Bằng Cách cũng biết tâm sự của nàng nên suy nghĩ giây lát rồi rỏ tai khẽ nói vài lời.

Tố Lan vừa nghe vừa hổ thẹn đến hai má đỏ bừng rồi cúi đầu xuống khẽ hỏi tiếp:

- Làm như thế không được, con không muốn làm cái trò lén lút như vậy, chẳng lẽ ngoài kế đó ra không còn kế nào khác hay sao?

Bằng Cách thở dài một tiếng mới đáp:

- Lan nhi, ta tuy là cha nuôi nhưng còn thương con hơn là cha đẻ của con, con nên biết nam nhi chí tại tứ phương, nếu con muốn Lạc thiếu hiệp lúc nào cũng ở cạnh con như vậy thì làm sao được, huống hồ chàng ta còn có một mối thù lớn đang cần trả cho được, bất đắc dĩ thiếu hiệp mới phải dẹp tình nhi nữ sang bên, không phải là cha nói thiếu hiệp là người bạc

tình đầu, con nên hiểu người thông thái đối với việc gì cũng đều cân nhắc kỹ lưỡng, con cũng là người thông minh chắc con đã biết thiếu hiệp có phải là con người thích mới nói cũ hay không, vì ngoài cách đó ra không còn có cách gì có thể làm cho con kết hôn ngay với thiếu hiệp được, nếu cứ chần chờ mãi để cho người khác đi trước một bước, chiếm mất thiếu hiệp thì con nghĩ sao?

Tố Lan nghe thấy cha nuôi nói như vậy giật mình kinh hãi, liền trả lời rằng:

- Vâng! Dương đệ quả thật là người thiếu niên anh tuấn, thiếu nữ nào thấy Dương đệ mà chả đem lòng yêu dấu. Như là sau khi chia tay ở Ngọc Chung Sơn một thời gian rất ngắn ngủi đã có ngay Vệ Ánh Hà chen chân vào, như gần đây mới cách biệt có hai ba ngày, Dương đệ đã gặp Khấu Văn Cầm rồi, nhớ...

Nói tới đó nàng rối trí vô cùng, không sao ngẩng đầu lên được, Bằng Cách lại nói tiếp:

- Lan nhi, con đã nghĩ kỹ chưa? Cha nuôi không muốn cưỡng ép con đâu.

Tố Lan trong lòng rất muốn thật nhưng khi nào dám nói ra mồm nên chỉ làm thỉnh không trả lời.

Bằng Cách là người giàu kinh nghiệm, thấy vậy liền hiểu ngay, mỉm cười nói tiếp:

- Thôi cứ thế nhé, việc này để nghĩa phụ phụ trách cho.

Bên kia Lạc Dương đang bàn với Bách Thành làm thế nào để cứu được các nhân vật của Cái Bang thoát nạn.

Bách Thành thở dài một tiếng rồi nói:

- Việc làm của thiếu hiệp rất chính đại nhưng nóng nảy quá sợ hỏng việc thôi. Thiếu hiệp bảo Tiền Ninh dẫn các môn hạ đi Nội Phương Sơn để cứu mấy người kia không khác gì làm cho họ chóng chết.

Lạc Dương cả kinh hỏi lại:

- Sao vậy?

- Muốn thôn tính người trước hết phải xem việc làm của mình có bị tiết lộ không đã và cũng phải để lại bước lùi cho đối phương, như vậy đối phương mới khỏi giở thủ đoạn ác độc ra, phen này Tiền Ninh đi thế nào cũng gặp phải nguy hiểm chứ không sai.

Lạc Dương xưa nay vẫn phục Bách Thành, bây giờ nghe thấy cố vấn của mình nói vậy chàng cuống cả lên không biết phải làm thế nào cho phải, vẻ mặt lo âu và nói tiếp:

- Vâng, tại hạ thất sách thật, nhưng như vậy tiền bối với tại hạ phải đi ngay mới được.

Bách Thành lắc đầu đáp:

- Trên đời có những việc muốn cho nhanh lại hóa chậm chạp, việc này liên quan đến việc hưng thịnh của Cái Bang, hơn nữa chúng ta cũng phải cứu cả Võ Đang Tam Lão ra nữa mới được, đặt nước cờ phải cân nhắc kỹ lưỡng nên đặt con nào trước con nào sau, nếu sai một nước là ván cờ đó bị thua liền, để Trần mỗ nghĩ kỹ lưỡng đã rồi hãy quyết định sau.

- Việc này hoàn toàn nhờ Trần đại hiệp suy tính hộ.

Lúc ấy Tố Lan đã bước tới thủng thẳng hỏi:

- Dương đệ, hiện giờ Gia Hằng đang bị giam giữ ở đâu?

Lạc Dương đáp:

- Cách đây không xa, chỉ đi nửa ngày đường là tới liền, để tiểu đệ dẫn chị Lan đi tới đó nhé.

Bằng Cách cũng đi tới nghe nói liền cười ha hả và đỡ lời:

- Lan nhi, hà tất phải vội vã như thế! Chúng ta từ Hạ Khẩu đến Võ Đang, suốt dọc đường không nghỉ ngơi, không ngủ, một giọt nước chưa được uống, bây giờ cũng phải nên tìm một chỗ nào để nghỉ ngơi trước, hay là chúng ta vào thành Tương Dương ăn một bữa no say rồi đến khách sạn mở phòng ngủ một đêm lấy lại sức khỏe rồi ngày mai muốn đi đâu thì đi.

Tố Lan bồng hai má đỏ bừng hổ thẹn vô cùng, cúi đầu xuống vừa cười vừa đáp:

- Nghĩa phụ bảo sao con cũng xin nghe theo ngay.

Bằng Cách lại cười ha hả, giơ tay phải ra nắm chặt lấy cánh tay của Lạc Dương và nói tiếp:

- Hiền điệt lại đây đi chung với lão nào! Chúng ta vừa đi vừa chuyện trò tới Tương Dương, vì tới đó, hiền điệt bị Lan nhi chiếm hết, lão không còn dịp nào mà chuyện trò với hiền điệt nữa.

Lạc Dương hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ bừng vội đáp:

- Quan đại thúc cứ hay nói đùa tiểu điệt!

Rồi chàng vừa cười vừa chạy luôn về phía trước nhanh như sao sa vậy.

Trong thành Tương Dương, phố lớn phố nhỏ đều náo nhiệt vô cùng, người đi lại đông đúc, xe cộ chạy rầm rộ.

Bọn Lạc Dương các người liền vào khách sạn Đại Lợi, một khách sạn lớn nhất để nghỉ ngơi.

Khách sạn này không những rộng rãi mát mẻ và có bán cả cơm rượu, món ăn của tiệm này còn nổi tiếng là ngon nhất của thành Trương Dương.

Mọi người để hành lý vào phòng xong liền ra ngoài tửu lầu đặt ba mâm rượu dùng bình phong ngăn cách với những khách ăn khác để người ngoài khỏi dòm ngó và để ý tới.

Mọi người ăn uống vui vẻ cho đến lúc mặt trăng mọc và mọi nơi thấp sáng đèn rồi mới mãn tiệc, sau đó ai nấy trở về phòng nghỉ ngơi. Phòng của Tố Lan với mấy nữ tỳ ở rất tao nhã và rộng rãi, hôm nay Tố Lan uống có mấy chén rượu mà mặt đã đỏ bừng. Bằng Cách cũng say sưa bước vào ngắm nhìn căn phòng một hồi rồi nói với Tố Lan rằng:

- Căn phòng này cũng thích hợp cho con ở đấy.

Tố Lan đáp:

- Chúng con chỉ ở có một đêm thôi, dù phòng này có chật hẹp và thiếu tiện nghi một chút cũng không sao.

Thấy Lạc Dương bước vào, Bằng Cách liền nói với chàng rằng:

- Hiền điệt, hãy còn sớm, ở đây nói chuyện với Lan nhi xong vào phòng của lão, lão có chuyện muốn bàn với hiền điệt đấy.

Lạc Dương không biết mình say hay xấu hổ mà hai má cũng đỏ bừng, chàng chỉ thốt lời dạ một tiếng mà thôi.

Bằng Cách quay ra cùng Bách Thành các người trở về phòng dành cho mình mà nghỉ ngơi, vừa đi Bằng Cách vừa cao hứng nghêu ngao hát luôn mồm.

Lắng tai nghe câu hát của Bằng Cách, Tố Lan biết người cha nuôi dặn bảo ngầm mình nên hành động ngay đi, nàng càng hổ thẹn thêm, đưa mắt liếc nhìn Lạc Dương một cái rồi khẽ cười và lên tiếng nói:

- Dương đệ...

Lạc Dương đã say rượu, chân nam đá chân chiêu, loạng choạng tới bên cạnh Tố Lan vừa cười vừa hỏi:

- Chị Lan, mấy ngày không gặp nhau mà hình như chị đã có vẻ xa lạ thì phải? Chị muốn hỏi gì thế? Cứ nói đi!

Chàng vừa nói vừa đi vào phòng trong tức là phòng của Tố Lan ngủ, chàng thấy phòng này bày biện rất lịch sự, ở chỗ cửa sổ và cửa ra vào cách cửa phòng có để những chậu Mặc Lan và Thủy Tiên nên chàng vừa bước chân vào trong phòng đã ngửi thấy mùi thơm, chàng liền cảm thấy tinh tảo vô cùng, luôn miệng khen hoài. Tố Lan nũng nịu nói:

- Hiền đệ hãy ngồi xuống đây, cứ khen suông như vậy mãi thì có ăn thua gì đâu, nơi đây lại không phải nhà riêng của tôi mà hiền đệ khen ngợi...

- Vâng, vâng, đệ xin ngồi.

Nói xong chàng ngồi xuống một cái ghế gỗ tứ đàn, rồi chàng vừa cười vừa nói tiếp:

- Tiểu đệ một thân một mình như là bèo trôi trên mặt nước, đi đến đâu là làm nhà ở nơi đó.

Tố Lan ngồi đối diện Lạc Dương, sáu nữ tỳ đứng ở hai bên.

Lúc Lạc Dương nói chuyện ngẩng đầu lên nhìn thấy Bình Nhi và Phụng Nhi cứ liếc nhìn mình hoài chàng bỗng nghĩ tới chuyện cứu thương trong lòng lại xao xuyến, hai má đỏ bừng vội quay nhìn sang phía bên Tố Lan.

Tố Lan liếc nhìn chàng mỉm cười nói tiếp:

- Phải đại trượng phu thì phải yên gia lập nghiệp, đệ đã có ý như vậy sao không sớm lập gia đình ngay đi? Việc gì mà cứ phải tự than thân trách phận như thế?

- Thù lớn chưa trả, lập gia đình sao được hở chị?

Mai Nhi bỗng xen lời nói:

- Để em đi pha hai ấm nước trà thơm và công tử hãy ngồi chơi, uống chén nước trà cho giải rượu... Công tử cứ chuyện trò với cô nương, đừng có làm cho cô nương giận đấy nhé.

Lạc Dương hồ thẹn đáp:

- Chuyện này tiểu đệ đã biết rồi, khỏi cần chị Mai dặn dò nữa!

Mai Nhi vừa cười ra ngoài phòng luôn. Nàng thừa lệnh của Bằng Cách mà đi pha nước như vậy, chính Tố Lan cũng không hay biết câu chuyện.

Lúc ấy Tố Lan tuy miễn cưỡng nhận lời dặn bảo của Bằng Cách nhưng nàng là người rất tự trọng, dù sao nàng cũng không chịu lấy sắc đẹp mà quyến rũ Lạc Dương như vậy cho nên nàng hoảng sợ, trống ngực đập rất mạnh và bàng hoàng không biết xử sự với người yêu cách nào cho phải?

Lạc Dương bỗng thấy sắc mặt của Tố Lan khác lạ liền ngạc nhiên vô cùng và hỏi:

- Chị Lan làm sao thế? Có phải chị say rượu không? Hà...

Tố Lan lườm chàng một cái giã bộ hờn giận đáp:

- Bậy nào. Có khi nào chị Lan lại say rượu, chỉ có một mình hiền đệ say mới đúng!

Năm thị tỳ nghe hai người nói đều cười khanh khách.

Tố Lan gượng cười làm ra vẻ trấn tĩnh và đem chuyện của mình sau khi Lạc Dương đi khỏi như thế nào kể hết cho chàng hay, và nàng còn oán trách Lạc Dương không chịu từ biệt mình mà bỏ đi như vậy, làm cho ai nấy đều bàng hoàng.

Lạc Dương vội xin lỗi.

Tố Lan là một thiếu nữ rất thông minh, biết lai lịch của Lạc Dương hơi kỳ một chút, thật chưa biết chừng chàng ta còn là kẻ địch của mình nữa, điều mà khiến nàng lo âu nhất là sau khi Lạc Dương rời khỏi mình, võ công lại đột nhiên tiến bộ vượt mức, hai lần chàng xuất hiện ở La Phù, Quế Lâm đều làm cho bên mình bất lợi.

Nếu Lạc Dương là người khác việc gì cũng không chiều chuộng nàng thì nàng đã sớm hạ độc thủ, giết chàng diệt tích rồi, nhưng không hiểu tại sao, nàng lại yêu chàng đến thế? Và cũng vì vậy mà nàng không dám hỏi rõ lai lịch của chàng, vì sợ nhờ chàng là người của đối phương thì mình không dám gần gũi chàng nữa, như vậy có khác gì tự cắt đứt mối tình này không? Nàng biết hiện giờ chàng ta chiếm mất linh hồn của mình rồi, nếu mất chàng ta thì mình chỉ có chết mất thôi chứ không còn đường lối thứ hai nữa.

Lạc Dương đối với Tố Lan vừa kính nể vừa yêu, nhưng nghĩ đến thù cha, chàng không dám nghĩ đến chuyện thành lập gia thất mà phải cố đè nén dục vọng của mình xuống.

Đang lúc ấy Mai Nhi bung hai chén nước vào để lên trên kỷ chè, tùm tùm cười và nói:

- Đây là chè Phổ Ni của Vân Nam, uống vào sẽ giã rượu liền, mời hai vị xoi chén nước này đi!

Đó là quỷ kế, không những Lạc Dương không hay mà cả Tố Lan cũng không biết nốt.

Lạc Dương cảm ơn đỡ lấy chén chè, Mai Nhi liền đưa mắt ra hiệu cho năm nữ tỳ kia rồi cùng nhau lẳng lặng rút lui ra khỏi phòng, và khép cửa phòng lại.

Tố Lan thấy Lạc Dương cầm chén nước lên uống, mình cũng cầm lên uống theo, liền có một mùi thơm xông lên mũi, nàng khen liền:

- Chè này ngon thật.

Hai người uống cạn chén nước đó. Lạc Dương cũng nhận thấy chén nước ấy ngon vô cùng và cũng khen ngợi rằng:

- Chè này ngon thật! Uống vào thấy mát rượi, như là có một luồng gió mát đang chạy quanh người vậy!

Tố Lan lườm chàng một cái và đỡ lời:

- Hiền đệ lại nịnh chị rồi!

Nói xong, nàng cười một cách rất tình tứ. Lạc Dương bỗng thấy trong bụng nóng hổi, chân tay bồn chồn, lửa dục tình cũng bốc lên ùng ùng, hai mắt đỏ ngầu, chàng thấy Tố Lan như là người khao khát muốn uống nước vậy...

Tố Lan cũng thế, cũng thấy trong người nôn nao, chân tay bủn rủn, khi nàng trông thấy hai mắt của Lạc Dương đỏ như lửa, bỗng hoảng sợ vô cùng, trái tim của nàng đập rất mạnh, lúc này nàng biết mình đã mắc hãm Mai Nhi rồi, nhưng...

Lạc Dương bỗng như một con hổ nhảy lại vồ con cừu ôm chặt lấy Tố Lan.

Tố Lan kinh hoảng vội kêu la, nhưng không dám to tiếng:

- Dương... đệ... làm... gì...

Lúc ấy Lạc Dương đã mất hết lý trí, ôm chặt nàng đến nỗi nàng nghẹt thở, rồi chàng ta hôn lấy hôn để vào má nàng hoài.

Tố Lan không còn hơi sức nào mà kháng cự, mặc cho Lạc Dương dày vò cấu xé, nàng chỉ nhắm mắt lại nhưng trong lòng rất thích được dày vò cấu xé, nàng nằm im không nhúc nhích.

Chàng cắt đứt nữ tỳ ở ngoài phòng bố trí canh gác, không để cho người khác đột nhập. Lạc Dương đem Tố Lan đến trước giường đặt nàng nằm xuống. Cởi lột hết cả áo ngoài và áo trong của nàng ra, trông thấy bộ ngực tròn đầy và cứng chắc của nàng, chàng vội cúi đầu hôn chặt lấy, lúc ấy chàng không thể ngừng tay được nữa, vội cởi nốt áo quần nàng ra.

Tố Lan nức nở khóc, còn Lạc Dương dĩ nhiên là say đắm lên trên hai cái vú tròn trắng của nàng và gối đầu trên cánh tay nàng.

Tố Lan vội kéo cái chăn trùm cả mình với Lạc Dương lại, thấy mặt chàng đỏ bừng và đẹp kỳ lạ, tự mến thương, lo âu rồi hôn luôn...

Tại sao Tố Lan khóc, vì nàng không hiểu tấn kịch này là bi kịch hay hài kịch? Nhưng bây giờ mình đã làm vợ của Lạc Dương rồi thì phải tam tòng tứ đức, nhưng chỉ sợ Lạc Dương thức tỉnh phát giác vụ này do ta đã xếp đặt trước thì lúc ấy biết làm sao?

Nàng nghĩ như vậy không dám ngủ nữa, chỉ sợ chàng ta thức tỉnh rồi lẳng lặng bỏ đi thôi...

Gà đã gáy nhưng trời chưa sáng tỏ, Lạc Dương bỗng thức tỉnh, thấy hơi khác lạ, vội mở mắt ra nhìn, chàng thấy mình đang ôm chặt lấy chị Lan mà nàng ta thì đang ứa mắt khóc, chàng cả kinh chỉ muốn đứng dậy.

Tố Lan ôm chặt lấy Lạc Dương vừa nức nở vừa khóc vừa nói:

- Dương đệ, hiền đệ làm hại tôi thế này...

Lạc Dương ngẩn người ra giây lát rồi đáp:

- Chị Lan, tiểu đệ thật đáng chết thật! Sao lại làm ra những trò hồ đồ như thế này?

Chàng cảm thấy Tố Lan rất nhu mì và một mùi thơm ở người nàng bốc sang không sao kiềm chế lại được lại đòi hỏi lần nữa.

Tố Lan mặt đỏ bừng khẽ kêu ư một tiếng rồi xoay mình một cái với giọng nũng nịu nói:

- Hiền đệ lại còn... không được...

Lạc Dương coi Tố Lan như người bề trên, chỉ sợ nàng giận thật nên vội đáp:

- Chị Lan, tiểu đệ nghi ngờ trong chén nước của Mai Nhi thế nào cũng có thuốc gì đó nên tiểu đệ mới...

- Đúng thế, tôi cũng trúng phải quỷ kế của nó, con nhãi ấy đáng chết thật.

- Sao Mai Nhi lại làm như vậy?

- Nó sợ hiền đệ lại không báo trước mà bỏ đi làm cho tôi đau lòng, hơn nữa chúng nó cũng ích kỷ lắm.

- Sao mấy người ấy lại có lòng ích kỷ như vậy?

- Hiền đệ không biết hay sao? Mai Nhi cũng yêu hiền đệ, huống hồ con Bình Nhi đã bị hiền đệ trông thấy hết cả thân thể của nó rồi cho nên chúng nó đã thề với nhau đời này chỉ có làm thiệp cho hiền đệ thôi, chứ không chịu lấy ai nữa, hiền đệ biết rồi còn giả vờ...

- Làm sao được? Tiểu đệ nhất định phản đối.

- Hiền đệ dám?

Lạc Dương thở dài một tiếng, bụng bảo dạ rằng: “Ván đã đóng thành thuyền, mình cự tuyệt làm sao nổi.”

Nhưng chàng nghĩ đến chuyện của ân sư cũng vì quá nể mà yêu thêm Uyển Lan cùng Dao Hồng mới gây nên cuộc ly hận ân oán kia, cho nên chàng không muốn bắt chước sư phụ mình, vì vậy chàng mới cương quyết trả lời Tố Lan rằng:

- Chị Lan muốn đệ nhận lời cũng được, trừ phi...
- Trừ phi cái gì?

Lạc Dương rí tai nàng khẽ nói mấy câu. Tố Lan vừa xấu hổ hờn giận đáp:

- Hư thân mất nết thật! Tôi không chịu đâu.

Lạc Dương vội giơ tay lên nhằm cây nến ở trên kỷ, cách không đánh một chưởng, ngọn nến đó tắt ngóm liền...

Tố Lan vội chui vào trong chăn, chàng cũng chui vào theo, người ta chỉ thấy hai người ở trong chăn rung động một cách nhịp nhàng...

Trời đã sáng tỏ, ngoài cửa sổ bỗng có tiếng cười rất lớn của Bằng Cách, Lạc Dương với Tố Lan vội dậy mặc quần áo vào rồi ra mở cửa phòng.

Vừa bước chân vào, Bằng Cách đã lớn tiếng cười và nói:

- Mừng cho hai vị nhé!

Hai người hổ thẹn mặt đỏ bừng, Tố Lan hờn giận đáp:

- Nhũ phụ, chỉ tại nhũ phụ mà nên hết...

- Lan nhi, con lại còn trách ta, đáng lẽ con phải cảm ơn ông mai này mới phải, thôi được, đã thế từ giờ lão phu không lý đến việc của các người nữa.

Tố Lan vội kéo tay áo Bằng Cách lại làm nũng, Bằng Cách cười ha hả hoài.

Lúc ấy Bách Thành cũng bước chân vào trong phòng, chắp tay chào Lạc Dương và mừng rằng:

- Chúc mừng thiếu hiệp.

Bằng Cách tròn xoe đôi mắt kinh ngạc hỏi:

- Trần lão sư, sao lão sư lại biết chuyện chóng như vậy, lão định lát nữa mới nói cho lão sư hay, xem như vậy thì bất cứ việc gì cũng khó mà thoát khỏi đôi mắt của lão sư, lão sư quả thật là kẻ trí vô song.

Tuy hôm ông ta khen ngợi Bách Thành như vậy nhưng trong lòng hơi hãi sợ.

Tố Lan hổ thẹn mặt đỏ bừng liền cầm đầu chạy thẳng luôn vào trong phòng ẩn núp. Bách Thành mỉm cười đỡ lời:

- Sự thật tối hôm qua lão anh hùng kéo tại hạ đi vào bên trong nói chuyện, tại hạ thấy lão anh hùng toàn nói những chuyện không đâu vào đâu nên tại hạ mới biết rõ sự định tâm của lão anh hùng ra sao ngay, sự thật tiểu hiệp với Hách cô nương quả thật là một đôi trai tài gái sắc, tại hạ cũng muốn trở thành ông mai của cuộc hôn nhân này không ngờ việc làm của tại hạ lại chậm một chút, chỉ tự trách tại hạ không có duyên.

Bằng Cách cười lớn bước đi vào trong phòng của Tố Lan.

Lạc Dương vội kéo tay Bách Thành khẽ hỏi:

- Trần lão sư có gì dạy bảo tại hạ không?

Bách Thành vừa cười vừa đáp:

- Tiểu hiệp gặp một người vợ đẹp như hoa xuân nở thế này và được một người nội trợ đắc lực như thế thì còn gì hơn nữa?

Nói xong, lão hiệp đưa mắt ra hiệu bảo chàng đừng nên nói nhiều.

Đột nhiên có một đại hán mày rậm mắt phượng mặt đen ở bên ngoài lớn bước đi vào bên trong lớn tiếng kêu gọi:

- Quan lão gia...

Bằng Cách vội chạy ra trầm giọng hỏi:

- Thôi Dương Kiệt, có gì thế?

Dương Kiệt cúi đầu đáp:

- Kim Ty Nhân Vệ Phi Long, Giáo chủ của Tuyết Liên Giáo cùng con gái với mười mấy tên môn đồ ở ngoài cửa khách sạn đòi gặp Quan lão gia.

Bằng Cách nghe nói ngạc nhiên vô cùng vội hỏi lại:

- Sao y lại biết lão phu ở đây?

Nói xong, lão hiệp liền giận dữ nói tiếp:

- Vệ Phi Long đã bội ước cấu kết với Khương Huân Tổ, chuyên làm những việc tai ách, những quân vô sỉ tiểu nhân như thế còn tới đây tìm kiếm lão làm chi? Thôi được, phen này lão cho chúng một bài học mới được!

Nói xong, ông ta liền lớn bước đi ra bên ngoài, Lạc Dương nghe nói Vệ Ánh Hà cũng tới, liền biến sắc mặt.

Bách Thành hiểu ý ngay liền rí tai chàng khẽ nói:

- Lão đệ mau đeo mặt nạ vào, thay một cái áo dài đen lớn rộng, rồi ra bên ngoài ngắm ngắm trợ giúp cho lão anh hùng đi.

Lạc Dương gật đầu, vội lấy mặt nạ ra đeo thì Tố Lan đã vội lên tiếng kêu gọi:

- Dương đệ vào đây! Tôi có việc muốn nói với hiền đệ.

Bách Thành mỉm cười, vội quay mình đi ra bên ngoài luôn.

Lạc Dương định thần giầy lát mới đi vào trong căn phòng, thì trông thấy Tố Lan đang ngồi trên ghế, tay chống cằm tủm tỉm cười nhìn chàng và nói:

- Dương đệ, Hà muội của hiền đệ đã tới đây, có muốn ra ngoài ấy mà gặp mặt không?

Lạc Dương mặt đỏ bừng, liền gượng cười đáp:

- Chị Lan! Chị lại nói bông tiểu đệ như vậy?

Tố Lan nghiêm nét mặt nói tiếp:

- Tôi không muốn hiền đệ làm người phụ bạc, nếu hiền đệ nắm vững được Ánh Hà thì đối với bên nào cũng có lợi hết, thôi, hiền đệ cứ đi đi!

Lạc Dương không ngờ Tố Lan lại đại lượng như thế, trong lòng mừng thầm, và hỏi lại rằng:

- Chị Lan không ra bên ngoài hay sao?

Tố Lan hai má đỏ bừng hờn giận đáp:

- Tôi đi ra ngoài đó sao được?

Lạc Dương thắc mắc vô cùng nhưng không kịp nghĩ ngợi, vội đeo mặt nạ vào, kiếm một cái áo đen mặc vào rồi đi thẳng ra bên ngoài.

Chàng ra tới nơi, vừa gặp Bằng Cách các người cũng ra tới cửa khách sạn, mọi người cũng nhận thấy ở ngay chính giữa đường có mười mấy người đang đứng đợi chờ tại đó.

Lạc Dương vừa ra tới nơi đã trông thấy Vệ Ánh Hà liền. Nàng vẫn mặc cái áo đỏ, da trắng như tuyết, nhưng phải vẽ mặt hơi râu rĩ một chút.

Chàng lại đưa mắt nhìn những người khác, thấy có Vạn Minh Viễn, Sơn chủ của Vân Vụ Sơn cũng có mặt ở trong đám người đó nữa, y mặc cái áo dài trắng đứng ở trước gió, trông không khác gì một con quỉ nhập tràng vậy.

Người đứng sát cánh Ánh Hà là một tú sĩ mặc áo xanh, tuổi trạc tứ tuần, mặt trắng trẻo, ngũ quan đoan chính, đôi ngươi rất sắc, để râu ba chòm, da tay hơi vàng. Lạc Dương biết ngay người này là Kim Ty Nhân Vệ Phi Long, Giáo chủ của Tuyết Liên Giáo. Ánh Hà thấy Bằng Cách các người đã ra rồi, nàng muốn xem có Lạc Dương đứng trong đó không, nhưng nàng nhìn mãi vẫn không thấy nên liền thất vọng vô cùng.

Bằng Cách tùm tùm cười, nhìn Vệ Phi Long chấp tay chào và hỏi:

- Vệ giáo chủ danh chấn Thiên Nam, lão ngưỡng mộ đã lâu, không biết giáo chủ tới đây có điều gì thế?

Phi Long mỉm cười đáp:

- Trước hết là đến bái vọng lão sư, sau là có việc muốn thỉnh giáo lão sư, nơi đây là trong thành phố hỗn náo vô cùng, lại thêm có nhiều người ngoài quây quần xem chúng ta nên dù muốn nói chuyện hay làm gì cũng không tiện, cho nên tại hạ muốn mời lão sư ra ngoài rừng tảo ở ngoại ô miền nam để chuyện trò chảnh hay lão sư có nhận lời hay không?

Bằng Cách cười ha hả một hồi rồi đáp:

- Lão xin tuân lệnh, xin mời Giáo chủ cứ đi trước.

Phi Long mỉm cười giơ tay ra hiệu một cái, mọi người đều theo bước của Giáo chủ mà đi luôn.

Bằng Cách cùng quần hùng theo sau, chỉ có Bách Thành khẽ kéo Lạc Dương lại và dặn rằng:

- Vệ Phi Long biết chúng ta ở trọ nơi đây, rõ ràng y đi rồi thì phái Võ Đang sẽ hay tin, theo dõi tới đây mà tìm kiếm, theo ý của tại hạ chuyển đi này của chúng mục đích trước tiên là làm thế nào tìm cho ra thiếu hiệp với Hách cô nương để hỏi cho ra Quảng Thành nhị bá, bây giờ y hẹn Quan anh hùng ra bên ngoài rừng tảo, tại hạ chỉ sợ có quỉ kế gì bên trong chứ chẳng không! Chưa biết chừng y dùng kế điệu hổ ly sơn, ngấm ngấm sai người vào trong khách sạn, bắt cóc thiếu hiệp với Hách cô nương, thiếu hiệp mau quay trở vào trong khách sạn, cùng Hách cô nương lên tới rừng tảo để ngấm ngấm trợ giúp cho Quan lão hiệp.

Nói xong, lão hiệp vội rảo cẳng đi luôn.

Lạc Dương vội vào trong khách sạn nói cho Tố Lan hay câu chuyện của Bách Thành vừa cho mình biết. Tố Lan bỗng rí tai chàng nói vài lời, chàng tùm tùm cười lấy một viên Trường Xuân Đơn ra và nói tiếp:

- Chị Lan hãy uống viên thuốc này, tiểu đệ đỡ chị đi nhé!

Tố Lan uống viên thuốc đó xong, liền khẽ đấm chàng một cái và nũng nịu nói:

- Hiền đệ cười cái gì? Chỉ tại hiền đệ đấy.

Nói xong, nàng gọi Mai Nhi sáu người ở phòng kế bên sang. Sáu chị em Mai Nhi sang tới nơi, trông thấy Lạc Dương, mọi người chỉ cúi đầu cười khúc khích, Tố Lan càng hổ thẹn thêm, liền quát bảo:

- Chúng ta đi thôi!

Lạc Dương vội đeo song kiếm lên lưng và nhảy qua bờ tường đi ra bên ngoài chứ không đi theo cửa trước. Mấy thiếu nữ theo sau chàng nhảy qua bờ tường đi nốt.

Mấy người ra được bên ngoài rồi liền đứng sát vào vách tường để nghe xem bên trong có động tĩnh gì không? Quả nhiên không bao lâu đã nghe thấy có người kinh ngạc kêu ủa một tiếng và nói:

- Tại sao không thấy con tiện tì họ Hách ở đây, chẳng lẽ nó đã đi trước lão tặc họ Quan rồi khỏi thành Tương Dương này rồi chẳng?

Lại có tiếng của một người khác nói:

- Chúng ta hãy mau đi thưa cùng Giáo chủ hay ngay, bằng không sẽ lỡ hết công chuyện mất!

Tố Lan lấy bốn thanh kiếm nhỏ có tẩm độc, đưa cho Lạc Dương, ra hiệu bảo chàng hãy diệt trừ đối phương đi.

Mọi người liền thấy bốn cái bóng người nhảy lên trên mái nhà đi mất.

Lạc Dương còn nhanh hơn chúng, cũng nhảy lên trên mái nhà mà tiến tới trước mặt chúng ngăn cản rồi múa chuồng tấn công luôn.

Bốn người nọ chỉ thấy có một cái bóng đen phi tới, chưa kịp nhìn kỹ đã thấy ngực lạnh buốt và lần lượt rú lên mấy tiếng thảm khốc rồi cùng ngã lăn trên mái nhà mà chết tốt hết.

Tố Lan và sáu thiếu nữ đã phi thân tới. Nhân bốn cái xác chưa kịp lăn xuống dưới đất, mấy nàng đã lẹ tay rút bốn thanh kiếm tẩm thuốc độc ra đưa cả cho Tố Lan bỏ vào trong túi da, xong đầu đuôi Lạc Dương cùng bảy nàng đi luôn...

oOo

Ngoài cửa nam thành Tương Dương, cách cửa thành chừng năm dặm có một cái rừng táo rất lớn rộng, cây cối rậm rạp vô cùng.

Trong rừng táo đó vì cây cối rậm rạp nên u ám chứ không được sáng như ở bên ngoài, có hai nhóm người đang đứng đối lập nhau.

Vệ Phi Long lên tiếng nói trước:

- Quan lão sư, nghe nói vật kỳ báu của võ lâm là Quảng Thành nhị báu đã lọt vào tay của quý phái, chẳng hay tin này thực hư ra sao?

Bằng Cách mỉm cười đáp:

- Lời đồn đại của giang hồ ít khi đúng với sự thật, lão cũng đang để tâm điều tra vụ này, nhưng theo chỗ lão hay biết thì hình như La Thái đã lấy được và nghe nói La Thái hiện nay đang gia nhập Tam Nguyên Bang. Vệ giáo chủ hiện đang kết minh với Tam Nguyên Bang sao không hỏi Tam Nguyên Bang mà lại đến đây hỏi lão phu làm chi?

Phi Long hơi ngạc nhiên và nói tiếp:

- Nhưng La Thái đã bị đối phương bắt rồi, cả thiếu nữ họ Hà của quý sư cũng mất tích nốt, nay Quan lão sư bảo là không biết là nghĩa thế nào?

Bằng Cách nổi giận trăm giọng đáp:

- Hà Phụng Nhi bị Khuong Huân Tổ bắt đi, nhất định không chịu trao trả cho Quan môn mà lại bảo là mất tích, hừ hừ... lão với Huân Tổ thề không đội trời chung.

Nói xong, mặt lão sư lộ đầy vẻ sát khí, y giả bộ rất khéo khiến Phi Long không dám ngờ vực liền nghĩ thầm: "Chẳng lẽ Huân Tổ nói dối đánh lừa ta chẳng?"

Nghĩ như vậy vị giáo chủ này hơi do dự.

Sự thật thì Quảng Thành nhị báu hiện giờ ở đâu, Bằng Cách không hay biết gì cả cho nên lúc này mới nói mạnh như thế.

Lạc Dương với Tố Lan và các thiếu nữ đã tới rừng táo và hiện đang ẩn núp ở trên cây, nghe thấy Bằng Cách nói như vậy liền cười thầm. Tố Lan liền rủ tai Lạc Dương và nói:

- Nhũ phụ cũng biết nói dóc lắm đấy nhỉ?

Hà Phụng Nhi xen lời nói:

- Quan lão gia đã nói như vậy, bắt buộc tiện tỳ phải ra mặt mới được!

Lạc Dương vội lấy một cái mặt nạ da người đưa cho Phụng Nhi và khẽ dặn rằng:

- Chị Phụng Nhi cứ đeo cái này vào đi! Không có việc gì đâu!

Phụng Nhi mặt đỏ bừng không dám nhìn thẳng chỉ gơ tay ra mà đỡ lấy cái mặt nạ da người ấy thôi.

Lúc ấy Phi Long đang chần chừ không biết nói năng thế nào cho phải thì Vạn Minh Viễn cười nhạt một tiếng và xen lời nói:

- Chúng ta hãy tạm gác việc này sang bên đã! Phen này Vạn mỗ tới đây là muốn trả mối thù của quần hùng bị lửa thiêu đốt, thử hỏi các vị đó có tội tình gì đâu mà bị tai kiếp như vậy nên Vạn mỗ nói, người còn sống một ngày thì trong võ lâm không được yên ổn một giờ một phút nào hết.

Bằng Cách nghe thấy Minh Viễn nói như vậy bèn quát hỏi:

- Người là ai mà dám can thiệp đến công việc của lão phu?

Minh Viễn vẫn cười một cách âm trầm và trả lời rằng:

- Họ Quan kia! Người có biết ngày này sang năm tức là ngày kỵ đầu của người đấy, người còn làm bộ làm phách làm chi nữa, lão phu là Vân Vụ Sơn Chủ Vạn Minh Viễn đây!...

Bằng Cách đã nổi giận, liền cười lên như điên như khùng và nói:

- Có giỏi thì người cứ việc ra tay thử xem, lão phu này có sợ ai bao giờ đâu?

Minh Viễn nổi giận liền giở thế Hoàn Sơn Đoạn Vân (ngang núi ngắt mây) đánh chéo sang, sức mạnh, thế nặng và còn có tiếng kêu veo veo nữa.

Bằng Cách liền giơ hữu chưởng lên đỡ luôn.

Mọi người nghe bùng một tiếng thật lớn, tiếp theo đó cả hai người cùng lùi về phía sau ba bước.

Kim Ty Nhân Vệ Phi Long liền nhảy tới giữa hai người mỉm cười nói:

- Vạn huynh hãy khoan đã!

Y lại quay sang nói với Bằng Cách:

- Mong lão sư nghe lời khuyên của Vệ mỗ, cùng Vệ mỗ đi Hạ Khẩu một chuyến để đối chất với Huân Tổ về việc Quảng Thành nhị bá, như vậy lão sư sẽ tránh khỏi tai ách liền.

Bằng Cách cười ha hả, tiếng cười chỉ kêu như tiếng chuông ai nghe thấy cũng kinh hồn.

Phi Long biến sắc mặt nói tiếp:

- Quan lão sư, có phải lão sư muốn bắt ép Vệ mỗ phải dùng võ lực để đối phó đây không?

Bằng Cách ngắt tiếng cười liền sầm nét mặt lại đáp:

- Tuy Vệ Phi Long có đôi chút tên tuổi ở trên giang hồ thật, nhưng chưa xứng chỉ bảo được lão phu.

Phi Long cười nhạt một tiếng nói tiếp:

- Lúc này không phải là lúc cãi vã, nếu Vệ mỗ không tự tin thì Vệ mỗ cũng không dám lên tiếng nói như vậy. Nếu ngài không thêm đấu với Vệ mỗ thì trong rừng tảo này đệ đã xếp đặt thiên la địa võng, nếu ngài thông thả đi ra được thì Vệ mỗ quyết không ra tay ngăn cản.

Y vừa nói xong, những bụi cây ở bốn phía xung quanh đã có tiếng người xì xào...

- o O o -